

SomSEN horizon

Jaargang 16 - nummer 27 - juli 2013

- ◆ *Familie BBQ in IJzerlo*
- ◆ *Publicatie boek Monasso*
- ◆ *Eerste Wereldoorlog: SomSEN biedt Monasso onderdak*
- ◆ *Watersnood Eibergen*
- ◆ *De oliebol*
- ◆ *Bloedverwantschapslijn van Derk Jan SomSEN naar Guus Hiddink*
- ◆ *Noord-Dakota en de oliewinning*
- ◆ *Jasper SomSEN, jeugdtrainer bij FC Den Bosch*
- ◆ *Fijne moederdag 2013, Mam!*
- ◆ *Hester SomSEN, aankomend ambassadeur van libanon*
- ◆ *Duitse inval op de Hogeweg school in Middenmeer*
- ◆ *Jan Hendrik, Derk en hun afstammelingen*
- ◆ *Jan Hendrik's reiskoffer*
- ◆ *Recept: Boerenpastei*
- ◆ *Liedjes oma Huinink-SomSEN*
- ◆ *Norene SomSEN overleden*
- ◆ *In memoriam Emma SomSEN*

BESTUUR SOMSEN STICHTING

Johan Somsen [1089], *voorzitter en vertaler (Engels)*
 Schietbaanweg 11, 8162 GP Epe
 Tel: 0578 - 629 893 / 06 - 290 324 84
 E-mail: johan.f.somsen@wxs.nl

Margriet Iserief-Somsen [2878], *secretaris*
 Jan Tooropstraat 2, 3817 PZ Amersfoort
 Tel: 033 - 461 96 43
 E-mail: somsenstichting@casema.nl

Jan van Daatselaar [679], *penningmeester*
 Esstraat 22, 7131 CT Lichtenvoorde
 Tel: 0544 - 375 783
 E-mail: 7131ct22@gmail.com

Berto Somsen [423], *database*
 Burg. Wilhelmweg 27, 7151 AA Eibergen
 Tel: 0545 - 476 272
 E-mail: bc.somsen@kpnmail.nl

Harry Somsen [146], *redactie Somsen Horizon*
 Doetinchemseweg 30, 7021 BS Zelhem
 Tel: 0314 - 621 011
 E-mail: somsen@oudzelhem.nl

Helmut Somsen [1562], *archief en Duitse betrekkingen*
 Provinzialstrasse 70, 46499 Hamminkeln
 Bundesrepublik Deutschland (BRD)
 Tel: 0049 - 287 35 36
 E-mail: helmut.somsen@t-online.de

Oscar Somsen [2040], *webmaster*
 De Gaullesingel 46, 6716 LC Ede
 Tel: 0318 - 625 566
 E-mail: familie@somsen-nacion.nl

Wim Somsen [518], *evenementen*
 Hoge Heurnseweg 8, 7095 CJ De Heurne
 Tel: 0315 - 652 115
 E-mail: jwsomsen01@hetnet.nl

ADVISEURS SOMSEN STICHTING

Dick Somsen [130], *genealogische bestanden*
 Monteverdilaan 175, 8031 DL Zwolle
 Tel: 038 - 454 23 60
 E-mail: somseogenealogie@kpnplanet.nl

John Somsen [2353], *USA betrekkingen*
 4579 Daisy Drive, Kissimmee
 FL 34746-6386, USA
 Tel: 001 - 407 397 91 07
 E-mail: somsen@crocker.com

INTERNET

Somsen website: www.somsen.org
 Login **GENEALOGIE**:
 Wachtwoord:

BANKZAKEN USA

Stephen D. Somsen [2459]
 47231 East Fir Street
 P.O. Box 526
 Darrington, WA. 98241 USA
 Tel: 001 562 430 0079
 e-mail: ssomsen@aol.com

Colofon

Somsen Horizon is een uitgave van de Somsen Stichting.

Verschijningsfrequentie: 1 x per jaar, rond mei. **Kopij en foto's aanleveren voor de volgende Somsen Horizon vóór 1 mei 2014.**

De Somsen Nieuwsbrief verschijnt in oktober. Kopij en foto's voor de Somsen Nieuwsbrief 9 aanleveren vóór 1 september 2013.
 Oplage: Nederlands: 200, Engels: 100

Donateurs

Het blad wordt gratis toegezonden aan de donateurs van de Somsen Stichting, die **jaarlijks** minimaal € 15,- overmaken op:

bankrekening NL97 INGB 0007 9098 85 BIC INGBNL2A t.n.v. Somsen Stichting te Lichtenvoorde. Een hoger bedrag wordt zeer **gewaardeerd!**

Redactie Somsen Horizon
 E-mail: somsen@oudzelhem.nl

Lay-out: Ruud Wassink
 Druk: Arboris KopieTotaal B.V. Zelhem

Wij staan overname van tekst graag toe, mits met bronvermelding.

Inhoud

pag.

Bestuur, adviseurs, colofon, doelstelling en inhoudsopgave	.2
Voorwoord	.3
Familie BBQ op zaterdag 24 augustus 2013 in IJzerlo	.3
Publicatie boek over terrazzomakers Monasso	.3
Eerste Wereldoorlog: hoe een Somsen onderdak bood	.4
Watersnood Eibergen	.6
De oliebol	.7
Bloedverwantschapslijn Derk Jan Somsen naar Guus Hiddink	.8
Noord-Dakota en de oliewinning	.9
Jasper Somsen, jeugdtrainer bij FC Den Bosch	.11
Fijne Moederdag 2013, Mam!	.13
Hester Somsen, aankomend ambassadeur van Libanon	.14
Duitse inval op de Hogeweg school in Middenmeer in 1941	.15
Jan Hendrik, Derk en hun afstammelingen	.16
Jan Hendrik's reiskoffer	.16
Boerenpastei met aubergine en tomaat	.17
Liedjes schoolschrift van oma Huinink - Somsen	.18
Norene Somsen - Pern overleden	.18
In memoriam Emma Somsen	.19
Familieberichten	.19
Foto boerderij Pakkebijer	.20

Doelstelling Somsen Stichting

De Stichting heeft ten doel:

Het bewaren en bevorderen van de saamhorigheid tussen personen welke de familienaam Somsen dragen, aan hen gerelateerd zijn of waren dan wel in hen geïnteresseerd zijn.

De Stichting tracht haar doel onder meer te verwezenlijken door:

- ◆ het verrichten van historisch onderzoek naar de regio- en familiegeschiedenis;
- ◆ het verzamelen van historische documentatie en genealogische gegevens;
- ◆ het aanleggen en beheren van een (familie)archief en databestanden;
- ◆ het uitgeven van een periodiek;
- ◆ het verstrekken van informatie aan personen, instellingen en instanties;
- ◆ het organiseren van activiteiten ter realisering van het doel van de stichting.

Op de omslag

Een gezellige samenkomst in New Ulm op de maandag na de reünie in 2012

Voorwoord

Johan Somsen

Graag nodig ik u uit ons familieblad Somsen Horizon te lezen. Het is alweer het 27e nummer en u treft weer allerlei wederwaardigheden aan die betrekking hebben op leden van onze wijdvertakte familie. Dat onze tentakels wijd verspreid zijn moge blijken uit het volgende. In de afgelopen winter heb ik, na zeven jaar met pensioen te zijn geweest, mijn oude beroep weer opgepakt voor een periode van vijf maanden. Op het stedelijk gymnasium in Apeldoorn zat men wegens ziekte van een collega hopeloos verlegen om een docent met ervaring. Welnu, ik ben uiteindelijk over de streep getrokken door de rector, een jonge vrouw wier wieg in De Heurne van Dinxperlo had gestaan op nog geen 500 meter van de plek waar ik geboren ben, en die alles wist van de Somsen-tak waartoe ik behoor. Bovendien had ze op de middelbare school les gehad van ons bestuurslid Wim Somsen [518]. Dan kun je geen "nee" meer zeggen. In de eerste les kwam ik bij het kennismaken de naam Rauwerdink tegen. Op mijn vraag of de jongeman misschien ook familie in Amerika had, wist hij te vertellen dat het in zijn familie bekend was dat er in de 19e eeuw een Rauwerdink met een Somsen getrouwd was en dat die naar Amerika geëmigreerd waren. Deze jongeman was dus in de verte nog gelieerd aan de voorvaders van de Amerikaanse 1881-tak: Jan Hendrik Somsen [308] en Janna Hendrika Rauwerdink [309]. De wereld is klein. Via email en anderszins hebben velen van u kunnen vernemen dat Emma Somsen [1190] ons ontvallen is. In dit nummer treft u een in memoriam aan van de hand van Petra Veerbeek, haar buurvrouw, die haar vorig jaar vergezeld heeft naar de Somsen reünie in New Ulm waar we zo'n prachtige tijd met elkaar hebben doorgebracht. Zeer veel Amerikaanse familieleden hebben gereageerd met woorden van troost en ondersteuning waarvoor onze hartelijke dank. In onze vorige publicatie was al aangekondigd dat Somsen Horizon 27 in juni zou verschijnen – het is iets later geworden door diverse omstandigheden. De drukker heeft vakantie gehad en zelf kom ik net terug van een 1000-km lange voettocht langs de Engelse Zuidwestkust. In het najaar komt er weer een nieuwsbrief waarin we u verder op de hoogte zullen houden van kleine en grote gebeurtenissen in onze familie. U bent altijd zeer welkom met het aanleveren van verhalen, krantenknipsels, foto's etc. waarvoor we u altijd dankbaar zijn. Namens het bestuur van onze stichting wens ik u veel leesgenoegen toe.

Johan Somsen [1089]

Familie barbecue op zaterdag 24 augustus 2013 in IJzerlo

De komende barbecue is op zaterdag 24 augustus 2013. U bent vanaf 18.00 uur welkom. Uiteraard kan men ook kamperen en er zijn nog steeds Somsens die met tent of caravan naar IJzerlo komen. We gaan echter niet meer naar in georganiseerd verband naar het Japikshuis voor een bezoek aan de Somsen-boom. Een dalend aantal deelnemers gaf helaas aan dat we met deze traditie moeten stoppen. Als u wilt deelnemen aan de barbecue 2013 dan graag uiterlijk voor 15 augustus aanmelden per telefoon of e-mail bij Wim Somsen.

Wim Somsen
Hoge Heurnseweg 8
7095 CJ De Heurne
telefoon: 0315 – 652115
e-mail: jwsomsen01@hetnet.nl

Foto van een van de voorgaande Somsen BBQ's

Publicatie boek over terrazzomakers Monasso

door Harry Somsen [146]

Een stukje familiegeschiedenis over de Italiaanse familie Monasso staat in het volgende artikel. De reden hiervan is een onderzoek dat familieleden van de Monasso's deden naar hun oorsprong in Italië en hun tocht van Travesio via Bocholt in 1896 naar Aalten op 19 mei 1915.

Signeren van het Monassoboek

Rita Baron - Monasso uit Aalten was al wel een kwart eeuw bezig alles van haar van oorsprong Italiaanse familie te verzamelen. Ook bezocht ze plaatsen in Italië die een rol spelen in de oudste familiehistorie. "Mijn pensionering in het onderwijs en de steun van een aantal familieleden, die zich ook ingezet hebben om informatie boven water te krijgen, gaven me de impuls om nu het vele werk af te ronden tot dit boek." In Aalten komt de familie Somsen in beeld als de familie Monasso met paard en wagen met daarop hun bezittingen uit Bocholt moeten vluchten tijdens de Eerste Wereldoorlog en in Aalten aankomen.

Frederik Hendrik Somsen [16], de smid uit de Landstraat, heeft alvast een huis gekocht aan de Koelmansstegge, nu Stationsstraat, voor een van zijn kinderen als hij via de mede door hem in 1912 opgerichte Vereniging tot Verbetering van de Volkshuisvesting hoort van de familie Monasso. Het besluit valt dan ook snel dat Giovanni Monasso en Angela Chivilò met hun 4 kinderen en Antonio en Lucia Monasso met hun 8 kinderen op 20 mei 1915 het huis mogen betrekken. Daar blijven zij ruim een jaar tot op 4 oktober 1917 Derk Jan Somsen [40] met Aleida Gezina Stronks [46] in het huwelijk treedt. Dit gezin blijft vervolgens 10 jaar in dit huis wonen voordat zij naar Doesburg vertrekken. Nadien heeft de familie Kempink, de fietsenmaker, hier gewoond. Het huis is een aantal jaren geleden afgebroken voor de uitbouw van Café Leuven. Als je aan de achterkant van Geling richting de Hogestraat keek zag je het staan.

De presentatie van: Het Monassoboek, geschiedenis van de familie in Nederland, was op 12 april 2013 in de voormalige Sociëteit Schiller in Aalten. Deze locatie was gekozen omdat op oude ingelijste ledenlijsten van de sociëteit Schiller de drie stamvaders en broers Giovanni, Felice en Antonio Monasso vermeld staan. Zij hebben zich een jaar na hun komst naar Aalten, dus al in 1916, laten opnemen als lid van Sociëteit Schiller.

*Het woonhuis in 1954
Foto collectie Monasso*

Gedurende de zoektocht naar materiaal voor dit boek door o.a. Marion van der Werff - Monasso, zus Ellen Koolenbrander - Monasso en achterneef Mario Monasso is er vanuit diverse kanten meer informatie binnen gekomen dan in dit boek verwerkt kon worden. Oproepen in de regionale bladen en informatie vanuit de Somsen familie hebben daartoe bijgedragen. Een tweede uitgave met aanvullend materiaal is niet uitgesloten. Het is jammer om dit verkregen materiaal niet te publiceren.

Het was een bijzonder gezellig samenzijn van deze familie die mij bij deze boekpresentatie herinnerde aan

de presentatie van het Somsenboek Omnes Generationes in 1997 bij Erve Kots in Lievelede en het samenzijn met oude bekende en nieuwe onbekende familieleden waar ik nu nog steeds bijzonder plezierige kontakten mee heb en die een verrijking van mijn familie zijn geworden.

Wie weet komt ook deze familie nog met een website en een Monasso Horizon in de toekomst. Een aantal leden van de familie is er gedreven genoeg voor.

Interieur Monassoboek

De Eerste Wereldoorlog: Hoe een Somsen onderdak bood aan drie Italiaanse families

door Marion van der Werff-Monasso

"Ik ben geboren in 't olde Somsenhuus. Ik waag twaalf pond: mien mooder hef 't behang van de mure 'scheurd." – Willie Monasso, geboren in 't Olde Somsenhuus te Aalten op 20 april 1916

Toen ik enkele jaren geleden samen met een aantal familieleden de geschiedenis van de familie Monasso begon te onderzoeken, herinnerde ik mij deze woorden van mijn vader.

Hij vertelde het vaak aan zijn kinderen, het olde Somsenhuus was zijn geboortehuis en ook de exacte ligging van het huis was ons bekend: aan het begin van de Stationsstraat, achter de winkel van Geling, daar kijk je naar boven en daar ligt het tegen de bult op, een groot, witgestuct huis.

Maar hoe zat dat nu eigenlijk precies met dat Somsenhuus en hoe kwamen drie Italiaanse gezinnen in de Eerste Wereldoorlog in het grensdorpje Aalten terecht?

Mijn grootvader Giovanni Monasso is afkomstig uit Travesio, een dorpje in de Prealpi of Voor-Alpen van de regio Friuli, in het noordoosten van Italië. Vanwege de slechte bodemgesteldheid van de streek en de hieruit voortvloeiende karige landbouwopbrengsten, specialiseerden veel Friulaanse mannen zich in een handwerk. Met dit handwerk probeerde men de kost te ver-

dienen in de steden van Italië en later, met name vanaf circa 1850, in het buitenland. Het meest bijzondere ambacht dat Friuli heeft opgeleverd is zonder twijfel het mozaïek- en terrazzowerk. De oude Grieken en Romeinen verstonden reeds de kunst van dit werk maar de handwerkers uit Friuli, en dan met name Sequals en omliggende dorpen, wisten het vak tot grotere hoogte te brengen. Ze maakten daarbij gebruik van verschillende soorten gekleurde stenen die ze verzamelden in de stroomdalen van de rivieren de Meduna, Tagliamento en Cellina. Al in het jaar 1586 wordt in Venetië de Broederschap van de Terrazzowerkers opgericht en vanaf die tijd worden daar vele jonge mannen opgeleid tot Mozaïek- en Terrazzowerker.

Stamdorpje in de Dolomieten (Google Maps)

Zo ook Felice Monasso (geb. 1871), broer van mijn grootvader. Op jonge leeftijd vertrekt hij naar Venetië om daar het vak te leren. Na werkervaring te hebben opgedaan in Frankfurt en bij zijn neven Bortolussi te Münster, besluit hij in 1896 om zich zelfstandig te vestigen in Bocholt, nabij de Nederlandse grens. Omdat de vraag naar het terrazzowerk groot is, laat hij zijn broers Giovanni en Antonio overkomen om zo samen de Firma Gebrüder Monasso te vormen. De drie gezinnen betrekken een groot huis aan de Münsterstrasse en qua werk zit de wind volop mee. Vele huizen, kerken, scholen, kloosters en ziekenhuizen worden van terrazzowerk voorzien en men laat hiertoe ook vaklui uit de streek van herkomst overkomen waarbij de broers op een gegeven moment tientallen Italiaanse knechten in dienst hebben. Door het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog komt aan deze voorspoedige periode helaas abrupt een einde.

Bleef Italië bij het uitbreken van de oorlog in 1914 nog neutraal, in de loop van 1915 veranderde deze houding. In ruil voor het behouden van haar neutraliteit had Italië een grote uitbreiding van haar territorium geëist. Gedurende de maand april van dat jaar liep de spanning hoog op en de wereld wachtte af of Oostenrijk de eisen zou inwilligen of dat het op een oorlog tussen de beide landen zou uitlopen. Nadat Oostenrijk de eisen had verworpen tekende Italië op 26 april 1915 in het geheim het Verdrag van London waarbij Italië overstapte naar het geallieerde kamp. De Duitse en Oostenrijkse kranten kopten groot dat Italië

haar jarenlange bondgenoten had verraden en de gevolgen voor de in Duitsland en Oostenrijk wonende Italiaanse arbeiders waren desastreus: vanwege de scheldpartijen en bedreigingen werden velen gedwongen naar hun vaderland terug te keren. Verscheidene bronnen meldden dat de haat tegen Italianen van dag tot dag toenam en dat o.a. de handelaren en ijsverkopers zich niet meer in het openbaar durfden te vertonen.

Het huis aan de Münsterstrasse in Bocholt

Ook de leden van de familie Monasso ondervonden aan den lijve deze vijandigheden. Mijn vader heeft vaak verteld dat de kinderen op de scholen en de arbeiders op de bouwplaatsen werden uitgescholden. "Italiener – Verräter" werd geroepen en de sfeer werd dusdanig beklemmend dat men besloot Bocholt te verlaten en wel op 19 mei 1915, vijf dagen voordat Italië officieel de oorlog verklaarde aan Oostenrijk.

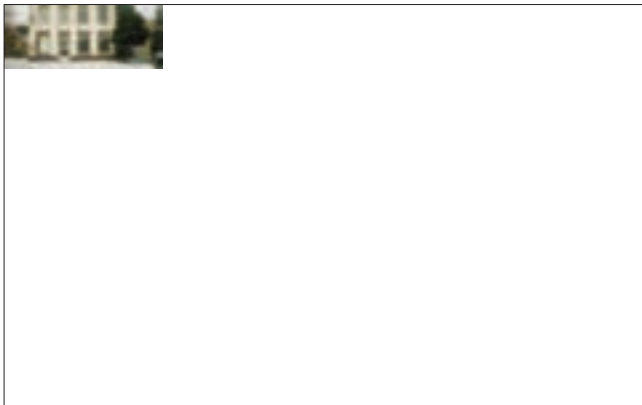
De families en een aantal knechten lopen die dag naar de dichtstbijzijnde grensovergang, Hemden/Aalten, de huisraad op een wagen met paard geladen. Theresia Monasso, op dat moment 8 jaar oud, vertelde vele jaren later dat ze aan de hand van haar moeder richting de grens was gelopen en dat ze heel bang was geweest. Bij de grens krijgt het gezelschap te horen dat de vrouwen en kinderen door kunnen lopen maar dat de mannen alleen via grenspost Beek het land binnen mogen. Waarschijnlijk kon men alleen bij deze grotere grensovergang de noodzakelijke documenten

De winkel van smid Somsen aan de Landstraat in Aalten

verkrijgen. Bij het zien van de donkerharige Italianen denken de grensbewoners dat er een groep zigeuners is gearriveerd. Er wordt nog wat gedronken in het café bij de grens en de waardin zegt tegen de 6-jarige Elisabeth Monasso dat ze een mooi zigeunermeisje is.

De eerste nacht slapen de drie gezinnen in Café Vultink aan de Dijkstraat, tegenwoordig Plein Zuid. Volgens overlevering is door tussenkomst van de toenmalige Aaltense burgemeester Monnik vervolgens naar woonruimte gezocht. En hier komt Frederik Hendrik Somsen (1859-1941) in beeld. Van beroep smid woont hij met zijn vrouw en zes kinderen bij zijn smederij aan de Landstraat. Daarnaast is Somsen vanaf de oprichting in 1912, bestuurslid van de "Vereeniging tot Verbetering der Volkshuisvesting". Achter de smederij annex woonhuis aan de Landstraat staat een groot wit huis. Dit huis met adres Stationsstraat 4, is op enig moment door Somsen aangekocht, waarschijnlijk om in de toekomst zijn oudste zonen hierin te huisvesten. Het echtpaar Giovanni en Angela Monasso met 4 kinderen en het echtpaar Antonio en Lucia Monasso met 8 kinderen krijgen het aanbod dit pand te betrekken. Felice en Margherita Monasso en hun 5 kinderen worden ondergebracht in een huis aan de Bredevoortsestraat, tegenwoordig nummer 82.

Stationsstraat 4 in Aalten

Op 20 april 1916 komt in het "Somsenhuus" dan mijn vader Wilhelm ter wereld. Enkele dagen daarvoor, op 11 april 1916 was al een nicht van hem, Wilhelmina Margaretha Monasso geboren. Omdat de jongste zus van mijn vader, Emma, in 1918 in een huis aan de Dinxperlosestraat wordt geboren is het waarschijnlijk dat de familie al in 1917 het pand heeft verlaten. Op 4 oktober 1917 trouwt namelijk de oudste zoon van Frederik Hendrik Somsen, Derk Jan, met Aleida Gezina Stronks. Uit contact met de familie is mij gebleken dat dit gezin enige tijd in het witte huis gewoond heeft.

De familie Monasso wist na de vlucht uit Bocholt al gauw weer de draad op te pakken, zowel op het sociale als ook op het economische vlak. De kinderen groeiden op en trouwden veelal partners uit de regio. Het mozaïek- en terrazzowerk was onverminderd

populair en ook tegenwoordig nog zien we door de hele Achterhoek het werk uit die beginperiode liggen.

De huisvesting in het Somsenhuus vormde daarom het begin van een almaar groeiende, inmiddels zeer grote familie Monasso in Nederland!

Terrazzovloer boerderij Nijhof in Aalten gemaakt door de fam. Monasso.

Watersnood Eibergen 9 februari 1946

door Sien Overduin – Somsen [400]

In het septembernummer uit 2012 van het tijdschrift "Old Ni-Is" van de Historische Kring Eibergen verscheen onderstaand artikel van de hand van Sien Overduin – Somsen. Haar broer Dick Somsen [408] stelde ons hiervan op de hoogte en Johan Baake van de HKE was zo vriendelijk ons een paar oude foto's ter beschikking te stellen. Toen we Sien om toestemming voor publicatie vroegen was het voor haar geen enkel probleem dat we u deelgenoot maken van dit opstel over de watersnoodramp in Eibergen dat ze als 12-jarige in een schoolschrift schreef.

Zaterdag negen Februari: Zaterdagsmorgens 7 uur. M'n zus Willemien en ik stonden op, we maakten ons klaar en dekten toen de tafel. We vernamen van vader dat het die nacht erg gestormd had. Wij hadden er niets van gemerkt en keken dan ook vreemd op toen vader naar de Berkel wou kijken hoe hoog het water stond. Na een kwartiertje kwam vader weer en vertelde dat ook in deze straat het water al stond. We gingen direct kijken. En het stond ongeveer 50 m. van ons huis. We hadden dat natuurlijk niet gedacht. Eerst vond ik het wel leuk. Maar ik kon niet blijven kijken, omdat ik nog meer broertjes en zusjes had. Maar na het eten ging ik er dadelijk op uit en liet Willemien met de rommel zitten. Met nog meer buurmeisjes en vriendinnetjes gingen we kijken. Op enkele straten na waren de straten grotendeels onder water gelopen. Vele buitenwegen en wijken stonden helemaal blank. We zagen mensen die zo door het water liepen. Een oude buurman moest zijn kippen voeren, maar dan moest hij door een paar straten die onder

water waren, zo kwam het dat hij 's morgens viermaal een droge broek moest hebben. Jong en oud zag je door het water plenzien. Ook zag ik ze op de fiets, maar die kwamen meestal niet ver want je werd veel te moe, maar dan kon je terug lopen. Overal zag je kano's en roeiboten die door de straten roeiden. Ook zag men auto's van allerlei soort die in het water zaten, daar de knalpijp verstopt zat. Intussen dat we keken waste het water maar. Nu vond ik het dan ook helemaal niet meer fijn. Aan het andere eind van de straat was nu ook water, dat ook al tamelijk dichtbij was. Je kon zien dat het water waste. Een brug in een beekje was over de gehele breedte een groot gat in geslagen. Waar het water onderdoor bolderde. Ook de 3 bruggen bij Rekken waren grotendeels weggeslagen. In 1 ervan was Vrijdagavond nog een vrouw verdronken. Die de daarop volgende Dinsdag pas werd terug gevonden. Ook de fabriek De Blekerij die helemaal in het water stond, kreeg met deze watersnood nog een grotere schade dan met al de bombardementen. Je zag tonnen en vaten door het water drijven. Alles was een grote warboel met dat water. 's Middags konden we dan ook niet door de straten, maar moesten door andermans tuinen om boodschappen te doen. 's Middags kwam ik dan ook met doornatte voeten thuis. Tegen vijf uur stond het water op een paar meter afstand van ons huis. Ook in de buitenwijken bruiste het water met volle kracht. Nu wist ik ook wat het was, als de dijken doorbraken, nooit had ik het me zo erg voorgesteld.

's Avonds om 9 uur gingen we nog eens kijken: gelukkig het was ongeveer 2 m. terug gelopen. Het zou nu wel zakken. En met een gerust hart ging ik 's avonds naar bed.

De volgende dag, Zondag was het nog verder teruggelopen. En nog was er iets gebeurd. Die nacht Zaterdag op Zondag, hadden we een zusje gekregen, die Rieki

genoemd werd. Was het een jongetje geweest, dan hadden we het wel Mozes kunnen noemen. Afijn, het water was gezakt. We konden 's morgens nog wel niet naar de kerk, maar 's middags werden er ladders neergelegd, met planken er bovenop, zo ging het toen wel. Het water zakte toen heel spoedig, je kon haast met het water meelopen. Zo was s'avonds in het dorp haast al het water weg. Wij waren gered.

De eerstvolgende dagen werd er nog veel over gepraat. Nooit was Eibergen door zo'n watersnood geteisterd.

Naschrift: Mijn jongste zus Rita (Rieki) vond het jaren later maar niks dat van haar geboorte in het opstel zo terloops melding werd gemaakt. Het lijkt, zei ze, alsof moeder ons negen tussen de pap en de appelmoes door heeft gekregen.

Opmerking van de redactie: Toen Sien dit opstel schreef werden de namen van de dagen en de maanden nog met een hoofdletter gespeld. Dit hebben wij zo gelaten.

De Oliebol

by Oscar Somsen [2040]

Elke winter gebeurt er in Nederland een wonder. In november en december verschijnen er op openbare plaatsen in het hele land marktkraampjes. In de kersttijd worden er in deze kraampjes olieballen gebakken en verkocht in een aantal variëteiten. Maar in de eerste week van januari verdwijnen al deze kraampjes op net zo'n wonderbaarlijke wijze als ze verschenen. Wat is het verhaal achter de oliebol?

De oliebol is een traditionele Nederlandse delicatessen. De letterlijke betekenis van oliebol is "olie bal". Ze worden traditioneel gegeten op oudejaarsavond en op kermissen. Volgens Wikipedia zijn ze ook bekend als "smoutebollen" (letterlijk reuzel ballen) in België en als Nederlandse donuts in het Engels.

Oliebollen bestaan uit een deegmengsel en met behulp van een ijsschep of twee lepels laat men een bolletje van het deeg in een friteuse gevuld met hete olie vallen. Het bolletje zinkt naar de bodem en zet uit en komt ten slotte als een bolvormige oliebol naar boven. Het deeg wordt gemaakt van meel, eieren, gist, een beetje zout, melk, bakpoeder en meestal krenten, rozijnen en soms sukkade. Een bijzondere variant is de appelbeignet, waarin een schijfje appel zit. Het deeg moet minstens een uur rijzen. Oliebollen worden meestal geserveerd met poedersuiker.

Wikipedia vertelt ons iets over de geschiedenis van de oliebol.

Oliebollen met vuurwerk

Ze zouden voor het eerst gegeten zijn door Germaanse stammen in Nederland in de periode tussen 26 december en 6 januari. De Germaanse godin Perchta vloog midden in de winter samen met boze geesten door de lucht. Om deze geesten te sussen werd voedsel aangeboden waarvan een groot deel bestond uit gebakken deeg. Er werd gezegd dat Perchta de buik van iedereen die ze tegenkwam probeerde open te snijden maar vanwege het vet gleed haar zwaard van de lichamen af van de mensen die oliebolletjes hadden gegeten.

Het is nog steeds een wijdverbreide gewoonte je eigen oliebolletjes te bakken op de laatste dag van het jaar; ze worden dan de hele dag door en vooral 's avonds gegeten. Vooral het bakken in olie kan men die dag op vele plaatsen ruiken. Het is echter ook mogelijk om ze de hele maand december te kopen in supermarkten, bij bakkers en vooral bij de oliebolletjeskramen. Het Algemeen Dagblad houdt een jaarlijkse oliebolletjes test aan het einde van elk jaar. De kraam met de beste oliebolletjes mag zich verheugen in lange wachtrijen op de laatste dagen de jaarwisseling.

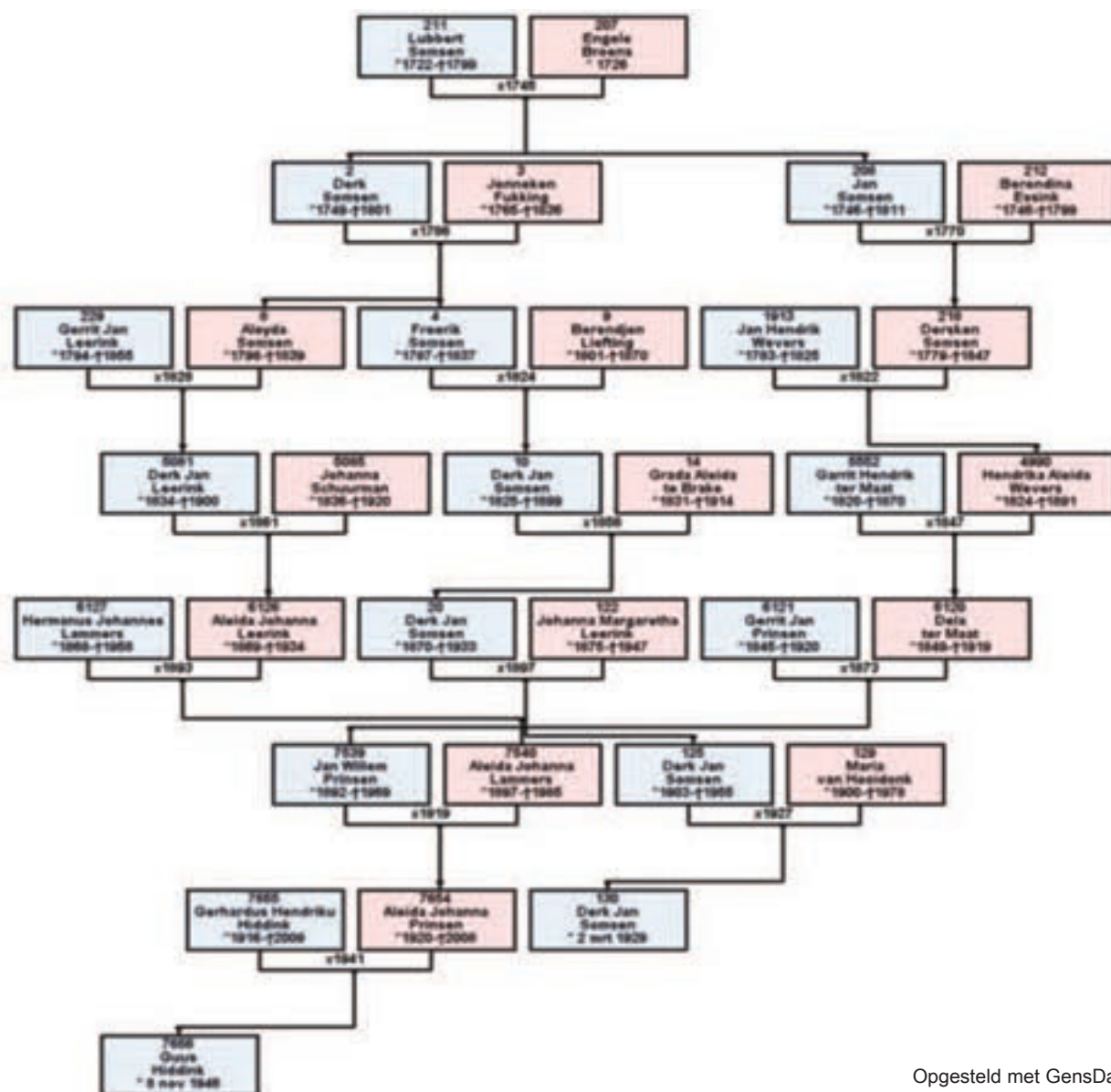
Op de eerste dag van het nieuwe jaar zijn er altijd overgebleven oliebolletjes. Maar over het algemeen worden ze na Nieuwjaar niet meer gegeten en moet men wachten tot het einde van het jaar.

Bloedverwantschapslijn van Derk Jan Somsen naar Guus Hiddink

De roots van de bekende voetballer en elftaltrainer Guus Hiddink [7656] liggen, evenals die van "de Somsens" in de Gelderse Achterhoek.

Met welwillende medewerking van Frank Rijckaert, de webmaster van de Nederlandse Genealogische Vereniging, afdeling Achterhoek en Liemers, zijn wij in staat een geneagram te construeren waaruit blijkt dat Lubbert Somsen [211], levend in 1700, de voorvader is van zowel Guus Hiddink [7656], als van onze familie genealoog Derk Jan Somsen [130].

Op verzoek maakt onze genealoog van iedere Somsen naamdrager eenzelfde geneagram. Zijn adres gegevens vindt u op pag. 2.

Opgesteld met GensDataPro (c)

Noord-Dakota en de oliewinning

door Rory David Owen Somsen [7478]

Nederlandse vertaling door Hedda Somsen [2848]

Rory is een van onze familieleden die in Jamestown, North-Dakota, woont. Hij is opgeleid als elektrotechnisch ingenieur en heeft meerdere jaren in de olie-industrie gewerkt. Hij is trots op deze industrie, waarbij Noord-Dakota in de Verenigde Staten behoort tot de grootste olieproducenten. Hij houdt ervan om over de rotsen, de olie en zijn werk te praten. Hier is zijn verhaal.

Rory David Owen Somsen

Olie werd voor het eerst in 1951 gevonden in Noord-Dakota. Een groot deel van de bloeiende economie in Noord-Dakota is te danken aan dit "zwarte goud". Eerst werd verondersteld dat er slechts een rotsformatie van olie bestond onder de vlaktes van Noord-Dakota. Deze rotsformatie staat vandaag de dag bekend staat als de Bakken formatie. Maar recentelijk is de Three Forks Sanish

(TFS), een rotsformatie direct onder de Bakken formatie, hot topic geworden. Bestaande uit voornamelijk zand en poreus gesteente, aanvankelijk werd door olieboorders aangenomen dat deze olie afkomstig was van de Bakken formatie, waaruit olie naar beneden sijpelde. Nu denken geologen dat het een aparte rotsformatie is. De Bakken, is vernoemd naar Henry Bakken, een boer uit Tioga, Noord-Dakota. Hij bezat het land waar de formatie aanvankelijk werd ontdekt. Er werd geschat dat er 18 miljard vaten winbare olie in de grond zat in een gebied dat een oppervlakte beslaat van 200.000 vierkante mijl gebied. Geologen doen nog steeds wijdverspreid onderzoek om meer kennis op te doen over de nog niet zo bekende TFS formatie, maar geruchten speculeren dat deze formatie enorm is vergeleken met de Bakken formatie. Er wordt gezegd dat de bron de gehele westelijke helft van Noord-Dakota bedekt, en verder loopt in delen van Canada, Montana, Zuid-Dakota, Colorado en Wyoming.

De olieproductie in Noord-Dakota ondergaat een gestage stijging. Dit na het inhalen van Alaska als de 2e olieproducent in de Verenigde Staten, Dit vlak volgt achter nummer 1, Texas. De verwachtingen zijn hoog gespannen in de olie-industrie, en verwacht wordt dan

ook dat de olieproductie in Noord-Dakota in de komende jaren die van Texas voorbij zal streven. Hiermee hoopt men dat Amerika, Saoedi-Arabië voorbij gaat als de 1e olieproducent in de wereld. Door de hele VS wordt in kleine hoeveelheden olie gevonden, maar het land steunt grotendeels op vijf belangrijke olieproducerende staten die voor het grootste deel van de winning zorgen. In volgorde van grootste productie zijn dat Texas, Noord-Dakota, Californië, Alaska en Oklahoma.

Zelf werk ik ook in de olie-industrie. Ik heb 4 jaar elektrotechniek gestudeerd en heb 4 jaar ervaring op gedaan voordat ik mijn "Journeyman License" kreeg, na het afleggen van een staatsexamen in elektrotechniek. De meeste kennis over de olie-industrie heb ik opgedaan tijdens het werk. In elke plaats waar olie wordt gewonnen gelden eigen regels. Er zijn veel basisbegrippen en principes die gebruikt worden in de elektrotechniek, maar veel van de veiligheidsvoorschriften en routines binnen het werk worden speciaal ontworpen voor elke specifieke winplaats. Een dag begint voor mij om 05:30 als ik uit bed kom. Ik bereid alles voor de dag voor, terwijl de vrachtwagen opwarmt. Dit is nodig want de winters zijn hier behoorlijk koud. Daarna haal ik dan mijn collega op en rijden we ongeveer 90 mijl naar de winplaatsen bij Newtown. Bij sommige projecten blijven we dagen of weken op dezelfde locatie, toch vinden er veel interne verhuizingen plaats tussen verschillende winplaatsen. Hierbij zorgen we voor alles, wat een hoge prioriteit heeft of zelfs wat voor '911' bedoeld is. Het olieveld ligt erg afgelegen, een enkele keer ligt er bij een ander veld een dorp in de buurt. Ik werk voornamelijk met elektriciens van ons bedrijf samen, maar we werken ook met pijpmonteurs, grondbemannings (mensen op kettinggravers & graafmachines), pompbedienden en iedereen op de winlocatie samen. Sommige jongens spreken na het werk af voor een biertje of avondeten. Voor mij blijft het werk vaak werk, ik eet liever alleen en hou de avonden voor mij zelf.

Oliewinning in Noord Dakota

Er werken ook vrouwen in de olie industrie. Zij werken meestal in de techniek en ondersteuning. Ik werk zelf niet met vrouwen samen dat gebeurt wel bij andere bedrijfsonderdelen.

Olieboren

De eerste stap in olieproductie is het lokaliseren van de olie met behulp van o.a. infrarood, x-ray en radar / sonar, dit zelfs soms vanuit de ruimte. Zodra de olie gelokaliseerd is, wordt zwaar materieel zoals graafmachines en andere machines voor de grondverplaatsing ingezet. Zo wordt er een winplaats ingericht waar olie gewonnen zal worden. Deze plaatsen liggen dan vaak al op een lager niveau om de diepte die geboord moet worden, te verminderen. Zodra de oliewinplaats klaar gemaakt is wordt er een boorplatform neergezet. Hiermee kan tot 20.000 ft. diepte geboord worden voordat er verder nog enkele kilometers horizontaal geboord wordt. Vroeger werd bij het boren de "cup and straw"-methode gebruikt. Hierbij werd naar de olie toe geboord en ging de winning door tot de hele olieplaats leeg was. Nieuwe technologie heeft het mogelijk gemaakt om verscheidene kilometers onder de formaties te boren om hiermee vervolgens verschillende rotsen te breken. Hierdoor kan de olie van vele holtes naar het boorgat stromen, en vanaf hier kan het via de oorspronkelijke verticale boring aan de oppervlakte gebracht worden. Door de druk is het mogelijk om de olie aan de oppervlakte te krijgen. Als deze oliestroom vertraagt, wordt er een pomp geïnstalleerd. Dit kunnen verschillende pompen zijn als een ESP (Electric Submersible Pump), een Roto-flex, een gas-lift, of een Beam Pump. Als je door Noord-Dakota rijdt, zul je meestal de Beam Pump zien, net als in Nederland de zgn. Ja-knikker.

Ja-knikker

De olie komt niet zuiver naar boven, maar bevat vaak zand en poreus gesteente samen met water en giftige gassen zoals H₂S (waterstofsulfide). Er zijn veel regels en veiligheidvoorschriften om op boorplaatsen

te werken waar H₂S aanwezig is. Er worden gasmaskers, zuurstof tanks en brandwerende kleding gebruikt. Deze bedekken alles van enkels tot polsen en nek, dit naast helm, veiligheidsbril en schoenen met stalen neuzen.

Een zogenaamde "treater" scheidt water, sediment, en gas van de olie. Het water stroomt in tanks, en het sediment wordt opgevangen in "traps". Tankwagens vervoeren de olie naar raffinaderijen waar het wordt verwerkt tot brandstof. Door automatisering zien we steeds meer olie via pijpleidingen vervoerd worden om zo brandstof te besparen in tankwagens en slijtage aan wegen te verminderen.

Het gas stroomt naar een VRU (Vapor Recovery Unit) en een aangelegde plaats waar het gas op een veilige manier af te fakkelen valt. De federale wetgevende macht in Noord-Dakota en de EPA (Environmental Protection Agency) laten alleen een maximale hoeveelheid van dit gas toe in de atmosfeer. Er zijn fiscale prikkels die stimuleren om dit aardgas naar elders te transporteren of om het te gebruiken om generatoren te laten draaien.

Sommige mensen zijn bang voor het vrijkomen van schadelijke chemische stoffen tijdens het breken van rotsen voor oliewinning. Deze zorgen traden ook op bij vroegere oliewinning. Het blijft riskant. De nieuwe techniek waarbij rotsen gebroken worden, voor de winning van Schaliegas, is weinig getest omdat het nieuw is. Maar de boorplaatsen worden zeer zorgvuldig gecontroleerd om ervoor te zorgen dat er geen lekken ontstaan, en als er een ongeluk plaatsvindt, alles grondig schoon wordt gemaakt.

Er zijn veel middelen, mankracht en materiaal nodig voor oliewinning, waaronder gespecialiseerde apparatuur, theorie, management en de mogelijkheid om te wonen op plaatsen waar winning plaatsvindt. Veel van de verhalen over hoe oliewinning werkt zijn eenvoudig, maar toch zit er veel complexiteit in de winsystemen en de banen. Het werk biedt dan ook veel goed betaalde banen. Als je kijkt op Google Earth of Maps, zou het mogelijk moeten zijn om satellietbeelden van westelijk Noord-Dakota te zien. De 'Bakken' kan nu zelfs als enige, naast het Great Barrier Reef van Australië, bekeken worden vanuit de ruimte vanwege de duizenden vuurkorven en fakkels.

In mijn directe familie ben ik momenteel de enige persoon die in de oliewinning werkt. Ik begon een paar jaar geleden voor het eerst in de olie-industrie. In eerste instantie had ik niet veel verantwoordelijkheid, dat was te wijten aan gebrek aan ervaring in deze industrie. Als elektricien, werk ik met alles wat elektrisch is zoals motoren, pompen, verlichting, verwarming, communicatie draden, ontstekers, enz. Van dag tot dag varieert het werk, afhankelijk van de taken die voltooid moeten worden van de EOG (Energie Opportunity & Growth), zij waren voorheen bekend als Enron Oil & Gas voordat een schandaal plaatsvond waarbij het

Rory in een hoogwerker

bedrijf voorkomen heeft met foute ondernemers ten onder te gaan. Ik heb als taak om zogenaamde "stuffing boxes" of milieubewuste opvangvaten te installeren. Deze werken als omheining rond de put om lekkende olie op te vangen. Zodra deze zich vult, sluit een drijver de schakelaar waardoor de pomp wordt uitgeschakeld. Er wordt een SMS gestuurd naar de pompbediende die verantwoordelijk is voor die winplaats. Deze moet dan ook het vat weer legen en de pomp herstarten. Er zijn ook wel andere taken die ik heb verricht, zoals de bekabeling van noodstroom leidingen voor gasleidingen bij stroomstoringen. Ik werk op veel plaatsen op een winningplaats, maar het meeste tijd besteed ik aan deze "stuffing boxes" en stroomleidingen.

Pompen aansluiten

Ook sluit ik chemische pompen aan die reinigingsmiddelen injecteren, om ophoping te voorkomen in de olieputten. Ook bedraden we de fakkels en druk- en temperatuur zenders die onregelmatige temperaturen of druk registreren. Ook hiermee kan de pompinstallatie

gestopt worden om schade aan apparatuur, personen of eigendommen te voorkomen.

Met het werk dat ik de afgelopen jaren heb gedaan ben ik nu in aanmerking gekomen voor de Meesterproef.

Studeren is weer eens iets heel anders. Ik heb het niet zo op studeren maar het is nog wel iets wat ik in mijn toekomst zal moeten doen. Mijn werk zal niet veel veranderen, tenzij ik ervoor kies mijn eigen bedrijf op te zetten. Dat is weer heel iets anders! Dan zou ik alles zelf moeten plannen en ook al het werk doen, totdat ik werk genoeg heb om hulp te kunnen bekostigen. De hele dag werken en dan 's avonds aan het papierwerk. Jasses! Ik stel me wel voor dat het op een dag, waarschijnlijk zal gebeuren. Maar het kan nog wel even wachten tot na het krijgen van mijn Meesterproef.

Een van mijn wensen is om nog eens op een muziekschool muziekles te nemen, maar ik weet niet of ik dan later daar ook les in zou willen geven, of zelf muziek maken en of ik er voldoende mee ga verdienen.

Dus voorlopig ga ik gewoon door met mijn werk als elektrotechnisch ingenieur en zal God vragen om mij de toekomstige weg te wijzen.

Jasper Somsen [1197], jeugdtrainer bij FC Den Bosch

door Oscar Somsen [2040]

Zaterdag 18 mei 2013. In de trein onderweg naar Den Bosch voor een ontmoeting met Jasper Somsen [1197]. Een verwarrende gelegenheid want mijn eigen neef heet ook Jasper Somsen [2850]. Heb de genealogie (www.somsen.org) op er op nageslagen en vond nog twee keer een Jasper Somsen [2583, 4057] en Daniël Jasper Somsen (helaas overleden) [677]. We zouden eens een foto moeten maken waar ze allemaal op staan. Ook deze Jasper Somsen is bijzonder. Hij is sinds vorig jaar jeugdtrainer bij FC Den Bosch. Met hulp van de vriend van mijn oudste dochter, Jules Stuyt [nog geen nummer], heb ik de nodige informatie over hem verzameld. Deze club uit het betaald voetbal is net als 11e geëindigd in de Eerste Divisie, maar speelde ook regelmatig in de Eredivisie met als beste resultaat een 6e plaats in 1984 en 1985. Ruud van Nistelrooij is een van de bekende spelers die zijn carrière bij FC Den Bosch begon. Jasper werkt momenteel als trainer/coach bij de C-junioren tot 14 jaar en is daarmee onderdeel van de jeugdopleiding.

Jasper begon als 16 jarige nog bij zijn eigen amateurclub aan de trainersopleiding. De licentie zelf was toen nog niet zo belangrijk. Toen hij serieuzer als trainer bezig ging heeft hij de opleiding nog eens overgedaan. Inmiddels is hij UEFA B bevoegd. Daarnaast volgde hij opleidingen op het gebied van conditieverbetering en revalidatie. Bij Den Bosch kan hij daar goed gebruik van maken. De fysiotherapeut weet hoe het met de blessure van de speler staat. De trainer weet wat er tij-

Jasper Somsen [1197]

dens de trainingen en wedstrijden gebeurt. Dat moet goed op elkaar afgesteld worden anders komen de blessures vaak snel terug. Door zijn kennis op dit gebied wordt Jasper bij verschillende teams om advies gevraagd bij revalidatie van geblesseerde spelers.

Inmiddels komen de spelers het veld op. Kleine ukjes nog. Maar ze weten hoe het gaat. In een rij de kleedkamer uit, gevolgd door trainer en begeleiders. Jasper kijkt geconcentreerd. Geen kans hem aan te spreken. De tegenstanders van het Belgische KV Turnhout zijn een jaar ouder en een fikse maat groter, maar dat lijkt de spelertjes van Den Bosch niets te doen.

De training gaat beginnen

Ze weten hun tegenstander regelmatig op het verkeerde been te zetten en elkaar met mooie bewegingen de bal toe te spelen. Lang duurt het niet voor ze de eerste bal in het net parkeren. De C tot 14 is een hecht team, zo vertelt Jasper later. Daar moeten ze nu een beetje vanaf. Het zijn allemaal vriendjes en ze willen elkaar graag de hand boven het hoofd houden. Maar nu moeten ze leren om ook naar het spel van de anderen te kijken en ook tijdens de wedstrijd met elkaar te praten.

Regelmatig schalt de stem van Jasper over het veld. Hij geeft individuele spelers aan wat ze net gedaan

Bij de dug-out

hebben en hoe dat het spel beïnvloedt. En natuurlijk hoe het anders moet. Even later klinkt er "goed zo" als het lukt. Bij deze groep en deze leeftijd draait alles nog om het voetbal zelf. De groep traint drie keer per week en speelt één wedstrijd. Voor allemaal spelers die bij andere clubs vandaan komen en niet in de buurt wonen een heel gedoe. Deze leeftijd doet wel looptraining maar geen aparte conditietraining en zeker nog geen krachttraining. Daarvoor zitten ze nog te veel in de groei. Het is dus zaak om de benodigde conditietraining in de voetbaltrainingen te verwerken. Ook dat is de taak van de trainer en vandaar dat Jasper ook hiervoor speciaal opgeleid is.

Tot vorig jaar trainde en speelde Jasper bij de amateurclub GDC uit Eethen. Door studie en werk was hij er wat minder bij betrokken geraakt tot een enthousiaste groep spelers, die hij grotendeels zelf had opgeleid, bij het eerste elftal kwam en de club hogerop wilde brengen. Met Jasper als aanvoerder klom de club in enkele jaren van de vierde naar de tweede klasse van het amateurvoetbal. Maar toen kwam het aanbod om bij FC Den Bosch te gaan werken. Jasper moest kiezen tussen voetballen of trainen en koos voor het laatste. Hij heeft ook een contract bij de KNVB om amateurclubs uit de omgeving te begeleiden op alle mogelijk terreinen rond het voetbal. Of het nu gaat om het ontwikkelen van vrijwilligersbeleid of het opleiden van trainers, Jasper staat hen bij met adviezen om het te realiseren om zo tot een beter sportklimaat te komen. Dit alles naast zijn, voorlopig nog vaste, baan als begeleider van licht verstandelijk gehandicapte kinderen. Al zijn werk draait om mensen. Het een beïnvloedt het ander. Hij vertelt zijn spelertjes wel eens dat het gedrag dat hij bij hen ziet wel lijkt op dat van zijn andere cliënten. Dat vinden ze natuurlijk niet leuk.

De tweede helft gaat beginnen en de spelers komen weer het veld op. Jasper is nog steeds zeer geconcentreerd, maar ik slaag er nu toch even in zijn hand te schudden. Dan

weet hij tenminste dat ik er ben. De ouders zijn er ook weer. "Hup Den Bosch" klinkt er regelmatig over het veld. En af ten toe: "Hup Turnhout". Niks geen fanatieke ouders die willen dat hun eigen kind uitblinkt ten koste van anderen.

Langzaam werd het formaat van de tegenstanders de spelers van FC Den Bosch toch een beetje te veel. Het spel wordt wat minder en men speelt steeds dichter bij het eigen doel.

Op naar de tweede helft

Kort voor tijd viel dan het tegendoelpunt. "Positief blijven!" klinkt er even later over het veld. En inderdaad. Er wordt goed verder gespeeld. Maar doelpunten vallen er niet meer en de wedstrijd eindigt in een gelijkspel. Jasper loopt weer met zijn team het veld af, nog even kletsend met één van de spelers over de manier waarop die net een bal doorspeelde.

De jeugdspelers in actie

Even sta ik te wachten bij het kleedhok. Maar al snel komt Jasper weer naar buiten om me welkom te heten. Hij neemt me mee naar een vergaderzaaltje waar we met koffie rustig kunnen praten over de wedstrijd en over zijn werk. Het gelijkspel is voor hem geen grote teleurstelling. De ontwikkeling van de spelers, daar gaat het om. De groep stroomt volgend jaar door naar de C tot 15 en Jasper gaat met ze mee. Uiteindelijk hoopt hij zijn werk helemaal binnen het voetbal te kunnen doen. Jasper en zijn familie hebben zeker nog wortels in de Achterhoek. Zijn ouders zijn naar het noorden verhuisd maar vooral van zijn moeders kant woont bijna iedereen nog in de omgeving van Aalten. Ze komen er regelmatig. De familie volgt hij op een afstand. De Somsen Horizon ligt bij zijn ouders en daar leest hij graag af en toe een artikel. Een reünie heeft hij nog niet kunnen bezoeken want een voetballer is in het weekeind altijd bezig. Misschien moeten we hem vragen bij de volgende wereldwijde reünie een vriendschappelijke wedstrijd te komen spelen tegen Aaltense voetballers met het team dat hij dan onder zijn hoede heeft?

De spelers met de helpers

Fijne Moederdag 2013, Mam!

door Amy Vargecko [2542]

Ik had er eigenlijk niet door ver-rast moeten zijn toen ik het op internet zag dat Moederdag wereldwijd gevierd wordt. En dat moet ook. Ik denk niet dat familiereünies zouden bestaan zonder hen.

Ik vond het erg fijn dat ik deze Moederdag door kon brengen met mijn moeder (Sharon Lea Somsen [872]) in Logan, Utah. Ik heb ervan genoten met haar te kunnen praten, eten, lachen en herinneringen op te halen.

Veel van mijn jeugtherinneringen met haar zijn nog vrij levendig, maar zoals het bij de meesten van ons gebeurt, vervagen veel van de details van die herinneringen beetje bij beetje met de tijd. Dus ik vroeg haar naar een aantal van haar meer levendige herinneringen uit de tijd toen ze nog jong was. Ik heb altijd geweten dat zij en haar familie veel waren verhuisd toen ze nog jong was, maar ik heb me nooit gerealiseerd op hoe veel verschillende plekken ze als kind gewoond heeft. Hieronder staat het verhaal dat zij mij verteld heeft.

"Jouw grootvader (mijn vader- Joseph Don Somsen [2398]) was zijn hele leven lang kruidenier. Hij is opgeleid door Safeway dat waarschijnlijk een van de eerste kruidenierswinkelketens was. Hij ontmoette grootmoeder (mijn moeder- Dorothy Louise (Dotty) Roberts [2444]) in Oklahoma waar zij 'nanny' was in een Mormoons gezin. Ze zijn getrouwd en hebben een aantal jaren in gewoond bij zijn ouders. In die tijd ben ik geboren. Toen zijn we als gezin verhuisd naar een kleine woning in Oklahoma City. Dit alles was tijdens de Tweede Wereldoorlog – mijn vader was niet geaccepteerd voor het leger door problemen met zijn gezondheid, deze zijn later opgelost. Mijn vader werd steeds overgeplaatst naar een aantal winkels in Oklahoma en wij hadden als gezin drie (denk ik) verschillende huizen. Een paar van die huizen waren op het platteland. Dat weet ik heel zeker aangezien ik gekleurde kippen kreeg voor Pasen toen mijn broertje (Don Allen [873]), geboren werd in 1944. Toen ik met school moest beginnen, gingen we terug naar een kleine stad, Tonkawa, in Oklahoma.

In 1947 kreeg mijn vader de kans om naar Venezuela te gaan om leiding te geven bij Standard Oil Company. In die tijd toen oliemaatschappijen naar landen als Venezuela gingen, zei de overheid dat alle Amerikaanse werknemers welkom waren maar dat de maatschappijen wel voor hen en hun gezinnen moesten zorgen. Hierdoor werden er enorm veel huizen gebouwd met scholen, supermarkten en soms zelfs golfbanen. Sommige verse producten voor de winkels werden lokaal ingekocht, maar het overgrote deel van het voedsel – ingeblikt voedsel, zuivelproducten, vlees,

Amy Vargecko [2542]

werd ingevoerd door de oliemaatschappij ten behoeve van haar werknemers. Ik zag nooit de binnenkant van een van deze speciaal gebouwde voorraadloodsen omdat er geen kinderen mochten komen en ook de Venezolanen niet.

Mijn moeder, broer en ik mochten niet naar Venezuela mee verhuizen met mijn vader tot het moment dat hij er al een jaar gewerkt had. Al onze spullen die we mee wilden nemen werden toen door de oliemaatschappij verscheept. De huizen waren allemaal gemeubileerd dus we hoefden geen bedden, tafels en andere meubels mee te nemen. Het jaar dat mijn vader weg was, gingen mijn moeder, mijn broer en ik telkens voor ongeveer 2-3 maanden bij familie wonen. We woonden steeds bij iemand anders en hierdoor moest ik vaak van school wisselen maar ik was nog maar 7-8 jaar oud dus het was niet heel moeilijk om steeds nieuwe vrienden te maken. Nadat we naar onze vader in Venezuela mochten (in de zomer van 1948), hebben we daar bijna 4 jaar gewoond. De oliemaatschappij was, en is misschien nog wel, een groot bedrijf en er waren verschillende "kampen". Zo werden de wijken met huizen genoemd ondanks dat het wel kleine dorpen leken. Mijn vader heeft op drie verschillende plekken gewerkt in de tijd dat wij in Venezuela gewoond hebben, dus daar zijn we ook vaak verhuisd waardoor we verschillende delen van het land hebben gezien.

v.l.n.r.: Stacey Vargecko – Aikens [2541] zus van Amy Diny Geerts – Bovenhoff [1370] (bij haar logeerden de anderen tijdens de reünie in 2007), Amy Vargecko [2542] en Sharon Somsen – Vargecko [2398] moeder van Stacey en Amy.

Een keer in eind februari of begin maart 1952 zijn we terug verhuisd naar Amerika omdat mijn vader niet meer voor de oliemaatschappij bleef werken. We zijn in New York geland, hebben een auto gekocht en zijn naar het westen gereden. Omdat het schooljaar nog niet beëindigd was, werden Don Allen en ik achtergelaten bij de ouders van mijn moeder in een klein dorp genaamd Ripley in Illinois, zodat ik de vijfde klas kon afmaken en Don de tweede. Mijn ouders namen mijn jongere zusje en broertje (Deanna Lynn [2534] & Max Leroy [2535]) ondertussen mee en zij zijn naar Utah gegaan om mijn grootmoeder op te zoeken (mijn vaders moeder, Isabelle Maud Tanner [852]). Zij was toen al 3-4 jaar weduwe. Ze gingen later nog verder

naar Californië om wat vrienden te ontmoeten. Toen het einde van het jaar naderde, hadden zij eigenlijk al besloten dat ze in Californië wilden blijven, dus toen Don en ik naar hen toe kwamen, kochten ze een huis in het noorden van Sacramento, een buitenwijk van de hoofdstad van Californië. Dit was het eerste huis waarvan mijn ouders ook echt de eigenaren waren. We hebben daar 5 jaar gewoond, de langste tijd dat we ooit op één plek hebben gewoond. Mijn vader was weer kruidenier voor Safeway en mijn moeder kreeg een baan als ambtenaar op de luchtmacht basis McClellan. In juni 1957, voor mijn 3e jaar op de middelbare school, besloten mijn ouders naar Utah te verhuizen zodat ze dichter bij mijn vaders familie konden zijn. Daar zijn we gebleven tot juli van het volgende jaar, waarna we naar Moab verhuisden, een kleine stad in het zuidoosten van Utah. Hier ben ik geslaagd op de Grand County High School. In mijn examenklas zaten in totaal 23 leerlingen. Dat was in 1959 en ik was 19 jaar. Op een dag ben ik gaan tellen op hoeveel scholen ik nou echt gezeten had tijdens mijn 12 jaar op school, dit waren er 17. Het was af en toe wel lastig om altijd te verhuizen, maar het gaf me wel veel zelfvertrouwen dus toen ik de kans kreeg om bij de buitenlandse dienst van het Ministerie van Buitenlandse Zaken te gaan werken deed ik dat dan ook meteen." Toen ik dit allemaal beluisterd had, ben ik haar nog meer gaan waarderen omdat ik wel de kans heb gekregen om maar op één plek op te groeien in Eboney Street in een voorstad van Salt Lake City.

Mijn favoriete verhaal van die ochtend was echter het verhaal over het moment dat zij en haar gezin er voor gekozen hadden om terug te gaan naar Utah. Ze vertelde dat veel mensen raar naar haar keken omdat ze als vrouw een broek droeg. In Californië, waar ze net vandaan kwamen, was dat al helemaal geaccepteerd. Maar het was wel duidelijk dat dit in Utah nog niet het geval was. "Wie weet, Mam, was jij wel degene die de broeken revolutie in gang hebt gezet voor de vrouwen in Utah!"

Ik weet zeker dat zij haar hele leven veel heeft meegeemaakt en veel veranderingen in de maatschappij heeft gezien. Het is voor mij heel leuk om te horen als ze haar levensverhalen met me deelt. Maar het meest belangrijke is dat de herinneringen nog een tijdje in onze gedachten blijven en bovendien herinneren ze mij eraan waar ik vandaan kom.

Fijne Moederdag 2013, Mam.

Hester Marie-Jeanne Somsen [395] aankomend ambassadeur van Libanon.

*Ontleend aan dagblad Trouw 27-06-2013;
door Harry Somsen [146]*

Hester Somsen, politicologe en dochter van Theo Somsen [227] en Josette Joosse [394] is de aankomende ambassadeur in Libanon. Hester, geboren in

Apeldoorn op 15-3-1972, is momenteel hoofd Crisismanagement en Vredesopbouw van de afdeling Veiligheid van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Hester heeft veel ervaring opgebouwd vanuit diverse posten bij Buitenlandse Zaken waar zij werkzaam is geweest.

Hester Somsen [395]

In Tanzania was zij erbij betrokken dat 80 miljoen aan ontwikkelingsgelden op een goede manier verdeeld werd. Een deel was bestemd voor de oprichting van een mediafonds voor de financiering van onderzoeksjournalistiek voor Tanzaniaanse journalisten. Daar kwam informatie uit naar voren die de ambassade goed kon gebruiken in haar dialoog met de regering. Daardoor kreeg de Ambassade toegang tot een groot netwerk, wat bijgedragen heeft tot meer begrip voor de Tanzaniaanse samenleving volgens Hester.

Hester houdt van duidelijke taal. Een ministerie moet inzichtelijk maken waar het mee bezig is. Duidelijkheid moet onderdeel worden van je werk en niet iets wat je er 's avonds even bij doet. Een ministerie moet vooral niet met de rug naar de samenleving of andere Haagse ministeries staan. We moeten ook aansluiting zoeken bij de geïnteresseerde burger en het bedrijfsleven. Niet alles speelt zich af in de grote vergaderzalen. We moeten ons niet alleen focussen op regeringen, maar het grotere publiek moet bereikt worden met presentaties van diplomaten, dat hoort ook bij je werk als diplomaat. De facebook- pagina van haar afdeling Veiligheid heeft momenteel al ongeveer 1500 volgers. " Daar komen soms heel leuke discussies uit tussen studenten en journalisten".

Duitse inval op de Hogeweg school in Middenmeer - Amsterdam in 1941

*door Willem de Graaf [1385] en
Dieneke Somsen. [1380]*

Reden voor de arrestaties: het verspreiden van het verboden krantje Vrij Nederland.

Op de middag van die rampzalige dag, 3 maart 1941, stopte een overvalwagen voor de Hogewegschool en werden twee personeelsleden, mejuffrouw Snel en Chris Arntzen, opgepakt. Kees Troost, die ook op het Duitse lijstje stond, was die middag afwezig. Reden voor de arrestaties: het verspreiden van het verboden krantje Vrij Nederland. Diezelfde week werd Kees Troost alsnog opgepakt, evenals de heren Goof Somsen en Jan Kassies vanwege hetzelfde vergrijp. Troost en Kassies behoorden tot de oprichters van het illegale blad. Mijn vader, hoofd van de school, was ver-

*De Hogeweg school in 1930 Middenmeer,
Hoogeweg / Hogeweg*

bijsterd: een aantal opgepakte onderwijzers! En ook Goof Somsen, woonachtig op Linnaeusparkweg 99, die een huisvriend van hem was en Jan Kassies, woonachtig op de Hogeweg, die een vriend van zijn zoon Joop was. En een klein deel van het schoolbestuur dat het de personeelsleden kwalijk nam illegale lectuur verspreid te hebben!

*Het personeel van de Hogewegschool in 1930. Op de 2e rij geheel rechts mej. Snel en op de 2e rij 3e van links de directeur dhr. De Koning, vader van Henk de Koning.
(Foto: 1930 met dank aan Henk de Koning)*

Alle gevangenen werden overgebracht naar de gevangenis op de Weteringschans, alwaar reeds na enige weken mejuffrouw Snel, die al op leeftijd was, overleed. De anderen gingen later naar het Oranjehotel in Scheveningen en werden veroordeeld tot gevangenisstraf in Duitsland. Chris Arntzen kwam terecht in Rheinbach/Elzas en werd in december 1943 vrijgela-

ten. De andere drie bleven in hechtenis tot het einde van de oorlog. Wel behield Chris Arntzen zijn salaris: mijn vader ging elke maand naar de Lomanstraat 91 om dat aan zijn ouders te overhandigen. Na zijn vrijlating kwam hij weer terug op de Hogewegschool. Kees Troost werd redacteur bij het dagblad Trouw en Jan Kassies werd een bekende Nederlander als voorzitter van de VPRO en later als lid van de Eerste Kamer voor de PvdA. Goof Somsen*, die vóór zijn arrestatie werkzaam was aan de Elthetoschool in de Indische Buurt, kwam daar na de bevrijding weer terug en werd er later hoofd.

* Govert Willem Somsen [83], Ridderkerk 27-03-1906

Jan Hendrik [308], Derk [225] en hun afstammelingen

door Oscar Somsen [2080]

Een van mijn voorouders waar ik veel over hoor is mijn over-over-grootvader Derk Somsen [225], die in 1853 is geboren in Aalten en 50 jaar later overleed in dezelfde stad. Wat ik weet over Derk is in niet geringe mate te danken aan één van onze familiehistorici Theo Somsen [227], zelf een kleinzoon van Derk.

Derk Somsen

Een verschil van twee generaties: Theo is jonger dan mijn vader, maar een generatie ouder. Zoiets kan alleen gebeuren in een grote familie met een lange geschiedenis. Enige tijd geleden zocht ik de zes generaties van Derk's afstammelingen op in onze genealogische databank (www.somsen.org). Meer dan honderd mensen waar ik graag meer over zou willen weten.

Het is pas kort geleden dat ik erachter kwam dat één van onze beroemde emigranten de volgende oudere broer is van Derk. Jan Hendrik [308] werd geboren in Aalten in 1850 en overleed 78 jaar later in 1929 in Baldwin, Wisconsin. Jan Hendrik vertrok op 7 juli 1881 naar de Verenigde Staten met zijn vrouw Janna Hendrika Rauwerdink [309] en hun eerste drie kinderen en werd daarmee de voorouder van de 1881-tak. Jan Hendrik en Derk waren respectievelijk de 4e en 5e nakomeling van Berend Hendrik Somsen [224] en Hendrina Boland [302]. Nadat Derk in 1853 werd geboren, woonden ze 28 jaar in elkaars nabijheid voordat ze voor lange tijd afscheid namen met een oceaan tussen hun beiden. Jan Hendrik is recordhouder van onze familie met 15 kinderen en de 1881-tak in de Verenigde Staten moe-

ten zo minstens zo talrijk zijn als de afstammelingen van mijn over-over-grootvader.

Twee takken van de grote Somsen familie die 'nauw' verwant zijn. Niet dat ik de andere Somsens minder graag mag. Maar voor 'ons' misschien toch bijzonder. Vorig jaar in Amerika voor de wereldwijde reünie ontmoette ik een aantal leden van mijn 1881-familie. Weer kwam ik erachter dat onze gemeenschappelijke geschiedenis voor sommigen niet zo ver in het verleden is als voor mij. Sommige van Jan Hendrik's kleinkinderen waren er en vertelden over het huis van hun grootouders. Leuk om te horen en iets waar ik graag meer over zou willen weten. Er moeten nog steeds vele verhalen en voorwerpen uit het huis van Jan Hendrik en Janna rondwaren. Als u hierover weet of iemand kent die hierover weet, neem dan contact met mij op en laat me iets weten over hen. Ik zou graag de verhalen verzamelen en hier of elders publiceren. Hier is een eerste verhaal dat ik tegenkwam

Jan Hendrik's reiskoffer

door Miriam Vellinga [2687]

Het mooie huis van Miriam [2687] en Mark [2703] Vellinga staat in Orange City, Iowa. Een stad met zo veel Nederlandse namen op de gevels dat het bijna griezelig is. Maar wel interessant. In de kelder van Miriam's huis bevindt zich een klein geheim. Een reiskoffer. Niet zo mooi versierd als sommige koffers die je kunt zien in de vele migrantenmusea in de VS. Maar, één die een speciale betekenis heeft. Het is een koffer die is meegebracht door Jan Hendrik en zijn familie toen ze emigreerden uit Aalten in 1881. Dit is wat ze er over vertelt.

Jan Hendrik Somsen [308]

Mijn moeder, Wilhelmina Henrietta Muyskens [341], had de koffer zo lang als ik me kan herinneren. Na onze verhuizing van Wisconsin naar Iowa in 1970 bewaarde mijn moeder de koffer in een kast die ze gebruikte voor opslag. We mochten er een paar keer per jaar in kijken als we vroegen om iets te zien dat ter sprake kwam. Mijn moeder zei dat mijn vaders familie de koffer had meegenomen toen zij emigreerden uit

Nederland naar de VS. Ik weet niet waarom mijn vader de koffer kreeg toen mijn ouders trouwden en een huis kochten.

Mijn vader Harry Somsen [340]) overleed in 1985 en mijn moeder bleef alleen in hun huis wonen tot haar dood in 1992. Toen mijn familie in 1990 terug verhuisde naar Orange City bracht ik vele uren met mijn moeder door om haar te helpen met opruimen. Ik bood aan de koffer met mij naar huis te nemen en alles intact te houden. Aandenkens van mijn moeder die haar broers haar stuurden terwijl ze in het leger waren evenals kaarten die mijn ouders kregen toen hun 2e kind dood werd geboren. De grootste schat zijn de vele liefdesbrieven gestuurd tussen Orange City en Baldwin gedurende het jaar dat mijn ouders met elkaar uitgingen voor hun huwelijk. Mijn moeder was naar Baldwin gegaan om haar broer te bezoeken, die predikant was in de kerk van mijn vader. Nadat mijn ouders aan elkaar waren gekoppeld voor een kerkelijke activiteit bleven zij elkaar schrijven en vroeg mijn vader om haar hand. Zij zijn in 1945 getrouwd.

De rest van de ruimte in de koffer is gevuld met foto's en boeken samen met enkele kledingstukken van mijn oudere broers en zussen toen ze kleine kinderen waren. Het pak dat mijn oudste broer Corny (Cornelius William [2682]) droeg voor zijn eerste portretfoto is zorgvuldig gevouwen en nog steeds in goede conditie. Ik zal binnenkort de koffer met mijn kinderen moeten doorkijken, zodat de foto's en verhalen worden overgeleverd aan de volgende Somsen Generatie.

Boerenpastei met aubergine en tomaat

door Becky Errigo Kerr [3899]

De laatste avond voor hun terugreis naar Nederland na de reünie in New Ulm, hadden Yvonne Reijs en Johan Somsen een heerlijke en zeer gezellige maaltijd ten huize van Becky en John Errigo in St. Paul.

Pamela Rice uit

St. Paul was ook aangeschoven om met elkaar te genieten van Becky's kookkunsten waarvan we u het recept niet willen onthouden.

Yvonne Reijs [3926]- John Errigo [5731]- Ryan Errigo [7536]- Becky Kerr Errigo [3899]- Pamela Rice [3847]

1 taartbodem van ca. 25 cm (langwerpig kan ook)
2 middelgrote aubergines (totaal ca. 900 g)
Olijfolie
Zeezout en vers gemalen peper
1 volle eetlepel fijngesneden basilicum bladeren plus

een paar blaadjes voor het garneren
2 volle eetlepels ontpitte olijven van Nice of Kalamata olijven, fijngesneden.
3 à 4 eieren
180 ml room of crème fraîche
80 à 110 g verbrokkelde geitenkaas
2 kopjes kleine tomaatjes, overdwars doorgesneden

- 1 Maak de taartbodem en bak die voor (zie recept beneden) of koop een kant-en-klare bodem.
- 2 Verwarm de oven voor. Smeer een oven-schotel licht in met olijfolie.
- 3 Maak de aubergines schoon. Snij ze in schuine plakken van ca. 1 cm en meng er 2 à 3 eetlepels olijfolie doorheen. Doe één laag aubergines in de geoliede ovenschotel en bak ze goudgekleurd (10 à 15 min.). Keer ze om en bak de onderkant goudgekleurd (ca. 10 min.). Bewaar de gebakken aubergines in een schaal. Als ze alle gebakken zijn voeg dan peper en zout toe. (Volgens het recept moet je een paar snufjes zout toevoegen maar zelf vind ik dat er al genoeg zout in de olijven en geitenkaas zit).
- 4 Kluts de eieren in een kleine kom en meng de crème fraîche en de geitenkaas erbij. De kaas mag wat brokkelig blijven.
- 5 Doe de olijven, de basilicum en bijna alle tomaten bij de aubergines en meng ze door elkaar. Doe ze in de taartbodem en spreid het mengsel met de eieren erover heen. Plaats de achtergehouden tomaatjes erop ter versiering en bak het geheel ca. 35 minuten op 200 graden tot het eimengsel stevig is geworden. Warm of lauw serveren.

U kunt een kant-en-klare taartbodem kopen maar hieronder treft u een recept aan voor de bodem die ik bij Yvonne en Johan gebruikt heb. Een gluten-vrije versie wordt gemaakt met quinoa meel.

Taartbodem

200 g tarwebloem
Halve theelepel zeezout
100 g koude boter in stukjes
3 eetlepels zure room
Een paar eetlepels ijskoud water

1. Meng het meel en het zout
2. Voeg de boter toe en mix het tot grove kruimels ontstaan (ik gebruik een handmixer). Voeg de zure room toe en mix opnieuw. Laat er een paar eetlepels ijskoud water in druppelen tot de kruimels een beetje vochtig zijn. Kort roeren. Plaats het deeg op een plank en maak er een bal van en maak daarvan een

platte schijf. In de koelkast leggen: 15 tot 30 minuten.

3. Rol het gekoelde deeg tot een cirkel van ca. 25 cm. Hang deze over de deegrol en leg hem dan voorzichtig in de ovenschotel. Druk het deeg met de vingertoppen tegen de zijkanen tot een dikte van ruim een halve cm. Van te voren gemaakte taartbodems kunnen, verpakt in folie, wel een week ingevroren bewaard worden voor je ze gebruikt. Dan is het handig ze eerst 15 min. in te vriezen in een metalen ovenschotel en er dan uit te halen. Ik gebruik een glazen ovenschotel die ik direct in de oven zet. (Zie opmerking hieronder).
4. Verwarm de oven voor op 200 graden. Plaats de taartbodem in een ovenschotel en bak deze voor ongeveer 20 minuten in het midden van de oven tot hij licht gekleurd is. Een paar keer controleren tijdens het bakken en prik eventuele luchtballen door met de punt van een mes.

Opmerking:

Ik gebruik een glazen ovenschotel in plaats van een metalen. Ik sla dus het invriezen over omdat een glazen schotel snel barst in de vriezer.

Om te voorkomen dat de randen van de pasteikorst verbranden is het handig ze af te dekken met folie.

Liedjes schoolschrift van Oma Huinink-Somsen

door Minnie Huinink (echtgenote van
Gerard Huinink [7538])

Schoolschriftje Leida
Somsen

Uit de administratie van Tante Daatje [1400] kwam dit schriftje met christelijke liedjes en teksten in het Nederlands opgeschreven door Leida Berendina Somsen [1231].

Neef Henk De Jonge had het maar kon het toen niet lezen dus gaf hij het aan mij. Ik heb het gehele boek gescand en hij zegt dat hij door een uitbreiding op zijn computer met een vertaalprogramma het nu kan lezen. Het zijn de

versjes en teksten die zij vroeger in Nederland moest leren op school toen zij bijna 10 jaar oud was (ca. 1895) en daarna. De enige datum waar we wat uit kunnen halen is in de tweede helft van het boek waar staat: zondag 11 december 1904. Dat was een aantal jaren voor haar trouwen in 1909. Als er onder jullie zijn die het willen zien, maak maar een afspraak. Ik hoop dat je, net als ik, ervan kunt genieten.

(minniehuinink@execulink.com)

Norene Somsen - Pern overleden. [2675]

door Harry Somsen [146]

Norene Pern is op 23 februari 1941 geboren in Mackay waar zij opgroeide in de bergen van Idaho. Op 9 jarige leeftijd kreeg zij een traumatisch hersenletsel door een val in de bergen. Haar leven kende daardoor Ups en Downs maar ze genoot van de dingen die ze doen kon. Ze hield van zingen, piano of accordeon spelen, vissen en golfspelen. Op de middelbare school speelde zij klarinet en was ze baton twirler. Haar eerste baan was bij Wally's café en zij gaat met een vriendin Deanne Gray op kamers wonen in Salmon Idaho. Nu kan zij mooie kleren en schoenen kopen. Zij ging later werken als gastvrouw in het Bannock Hotel. Op 31 oktober 1960 ontmoet Norene, John David Somsen [943] na een stormachtige liefde trouwen zij 20 dagen later op 20 november in Mackay, Idaho. Zij voelde zich een sprookjesprinses in de witte bruidsjurk.

Norene in bruidsjurk

Het gezin krijgt 4 kinderen, Trinette [2676], John David [3438], Gaylene [3444], Douglas [3441] in Pocatello ID. In 1976 haalt zij haar diploma schoonheidsspecialist en begon haar salon in de door haar man omgebouwde garage van het huis.

In 1980 scheidde zij van John en had nu de zorg voor de vier kinderen alleen, dat was geen gemakkelijke tijd en ze moest er dan ook nog een baan bij nemen.

Afleiding vond ze steeds in de muziek die ze speelde.

In 1984 ontmoet Norene, John Stanley Anderson, dit blijkt na 15 jaar geen goed huwelijk welke eindigt in een scheiding.

In 2005 breekt zij haar bekken en heiligbeen, zij rookte al jaren veel te veel en verblijft nu een periode in het ziekenhuis. Het roken kan ze uiteindelijk na 50 jaar stoppen. Norene leert weer lopen, en gaat weer piano spelen, zingen en bowlen in Meridan. Haar jongste dochter Gaylene besloot nu bij haar moeder te gaan wonen. De levensloop van Norene was wisselend. De verhoudingen met de overige kinderen was niet bijzonder goed. De periode met haar eerste man was de beste periode uit haar leven en daar dacht zij veel aan. Norene overleed in de armen van dochter Gaylene en in het bijzijn van haar vriendin Peggy Dahl op 21 september 2012. Norene

had 12 kleinkinderen en 7 achterkleinkinderen. Haar urn is in besloten kring begraven naast haar ouders in Mackay, Yahoo. Een deel van de as is uitgestrooid op een uitzichtpunt van de begraafplaats.

Norene Somsen Pern

In memoriam Emma Somsen

*door Petra Veerbeek, gemaakt voor Kerkleven in
Oost Gelderland, editie Dinxperlo no. 9*

Op zaterdag 20 april 2013 overleed, op 66 jarige leeftijd Emma Somsen. [1190]

Emma Somsen en Petra Veerbeek

Emma werd op 2 december 1946 geboren aan de Veldweg 64, later Wilhelminastraat 4. Toen ze, na de verkoop van de winkel, moest verhuizen, kwam ze terecht aan de Wilhelminastraat 4a. Emma heeft dus bijna haar hele leven op het zelfde adres gewoond. Emma was de oudste in het gezin van Willem Evert Somsen [1084] en Johanna Aleida van der Heijde [1189]. Na haar werden er nog drie broers geboren. Na de lagere school en de ULO in Dinxperlo te hebben

doorlopen, ging ze naar de opleiding voor apotheker-assistente in Apeldoorn. Op jonge leeftijd werd al duidelijk dat zij de drogisterij van haar moeder zou voortzetten. (Somsen Horizon 21) En dat heeft ze jarenlang met verve en veel kundigheid gedaan. Als het nodig was, kon je zelfs avonds of in het weekend bij haar terecht voor advies of medicatie. Emma heeft in haar leven vele reizen gemaakt. Twee jaar geleden nog naar Zuid-Afrika. (Somsen Horizon 24) en vorig jaar nog naar Amerika.

Daar was de Somsen-reünie en Emma was een trouwe bezoeker van de familiereünies, die om de vijf jaar gehouden worden. Toen was ook al duidelijk dat ze ernstig ziek was. Maar Emma liet zich er niet onder krijgen, ze bleef moedig en strijden tegen de kanker. Maar ze was ook realistisch, want regelmatig zei ze dat ze eens de strijd zou moeten verliezen.

Toen enkele weken geleden duidelijke werd dat er voor Emma geen behandeling meer mogelijk was, is het snel gegaan. Samen hebben we doorgesproken wat ze graag wilde tijdens de crematieplechtigheid. Emma had alles goed doordacht, van de liederen tot het gedicht en het Bijbelgedeelte.

Op donderdag 25 april 2013 hebben we Emma uit handen moeten geven. We lazen Psalm 121, de Somsen-Psalm. Toen in de 19e eeuw de eerste Somsens naar Amerika emigreerden, werd deze Psalm ook gelezen. In verbondenheid met Emma Somsen en haar voorgeslacht en tot troost en bemoediging van ons die hier achterblijven: *“De Heer behoedt je voor alle kwaad, hij waakt over je leven, de Heer houdt de wacht over je gaan en komen van nu tot in eeuwigheid”*.

Familieberichten

In deze rubriek attenderen wij u op de familieberichten die ons bereikten. Wij geven deze graag aan u door en bedanken iedereen, die de moeite nam ons op de hoogte te stellen van de blijde of droevige gebeurtenissen in hun en onze familie.

Dit stelt onze adviseur, Dick Somsen uit Zwolle, in staat ons genealogisch bestand ‘up to date’ te houden en hierover te berichten in Somsen Horizon.

Wij stellen het zeer op prijs als u uw familieberichten (als kan mét een foto!) toezendt aan ons secretariaat: Somsen Stichting, Jan Tooropstraat 2, 3817 PZ Amersfoort.

Geboren: geen opgave ontvangen

Gehuwd: geen opgave ontvangen

Correctie / verwijderen: Een overlijdensbericht in Somsen Horizon nr. 24 - juni 2011 van Eleanor Minerva Behm [2760] wegens onjuist ontvangen informatie.

Overleden:

19-01-2013: Alouis Johan (Appie) ter Horst [1982], 73 jaar, Dinxperlo

22-03-2013: Arlene Jane Wernlund-te Beest [809], 88 jaar, Baldwin, WI. USA

23-03-2013: Robert Henry (Bob) van Gilse [776], 69 jaar, Davis, CA. USA

30-03-2013: Jan Doornink [1333], 95 jaar, Aalten

09-04-2013: Ward Adrian Lear [3858], 92 jaar, Baldwin, WI. USA

20-04-2013: Emma Somsen [1190], 66 jaar, Dinxperlo

17-06-2013: Betty Catherine Roberts [2538], 83 jaar, Jacksonville, FL. USA

Emma

Foto achterzijde: Boerderij Pakkebij in Dale, herfst 2012

Pakkebier in Dale - Aalten, herfst 2012 na de nieuwbouw door André Vrieselaar [1287]. Op deze plek woonde Jan Hendrik Somsen [308] tot zijn vertrek naar Amerika in 1881.